

LELA LIKAR, rođena u Požarevcu, gde živi i radi kao novinar. Završila Fakultet političkih nauka u Beogradu. Objavljena su joj dva romana: "Mesečari" (1998.) i "Fatum", (1999.) kao i zbirka poezije „Devet krugova“ (2011.). Objavljivala u književnoj periodici.

IMAM JA POSLA

Klatno utorka je pokvareno,
Majstor za popodneva je na odmoru.
U izgledima je anemična sreda
Sa polovnim jutrom na kormilu.
Položila sam jednom dlanove i gola stopala
Na neobeleženu travu i slušala...
Nisam čula šuštanje svoje krvi.
Lišće je glasnije
I čavke
I gušteri.
Večito volim.
Zaboga, zašto večito moram da volim?
I kažem: neću!
I opet...
I utorkom i sredom...
I ostalim mesecima svog života.
Izmestim se. Putujem. Tražim leglo daljina.
Ostavila bih u njemu nešto, nešto teško. Zakopala...
I pobešla nazad.
Poznat mi je raskorak kao geometrijska veličina.
Studirala sam ga od kada sam spoznala sebe.
Nepogrešivo stoji između paralela srećnih ljubavi.
Pokajem se čim izgovorim ove dve poslednje.
Ne volim kajanje. Čisto gubljenje vremena.
Imam ja posla. Kuhinja mi je u neredu.
Na terasi opalo lišće lipe, jesen će.
Otkucati dve strane. Nalakirati nokte.
Misliti o lekovitim zagrljajima.
Hrabriti se.
Zujanje u ušima će proći. To je zbog Miholjskog leta.
Uvek me zavede pred zimu i ostavi.
Gledaj u nebo.
Hrani se zdravo.
I nadaj se nečemu.

NE DIRAJTE MOJE KRUGOVE!

Igrajmo se malo
društvene igre:
Prepoznaj svoje dete
u praznoj sobi.
Čiji(a) si mali(a)?
Kako to nosiš kružnice zenica
kada u Zakonu građanina smernog
jasno piše: pogled na dole?
Kružnica mi planeta
i rado nosim prsten,
no, samo onaj od vere iskovan,
krug mi beše i pod grudima,
dok sam prvu i najveću radost života
za put u svetlost dana pripremala.
Suknja satenska na glocknu sašivena,
grivna vavilonska, sa visećih vrtova
Aleksandru u čast,
ogrlica-davilica od biserja opijumskog –
sama sam je nizala...
Sve sam sama,
i... ako su ovo Danteovi krugovi života,
a, šta ću? Moji su.
Jer, nema mraka bez svetla,
još manje simfonije bez suza.
Ovi su krugovi moje orbite
po kojima lebde isposnici i misionari,
ja sam ih poslala,
linčujte me, ali,
ne dirajte moje krugove!

Beži

Kada nađeš žeravicu na staklu jezera
ispalu iz oka nečijeg nehotice
vрати je nazad, u vodu
da ti ruka ne olista čičkom i trnjinom.
Ne pitaj ko ti je i zašto
oganj dobacio.
Oganj je oganj - prži.
Vрати ga onde gde si ga prvi put ugledao
i ne osvrći se.
Okreni leđa, beži,
Nije to vatra za tebe,
Već opsena u trenu rođena,
Ne diši, raspirićeš požar,
Samo beži.

Sve do sutona,
Dok ne ugasnu sve iluzije,
A svitac s jezera odleti
probuđen sopstvenim mrakom
da je ipak samo buba.

JA U NIKADA

Što sam se nagrabila topline,
Nagrabila sam se
I to je to.
A neke siluete rogobatne, kockaste,
Rogate, krivooke, nedoznajuće,
Kidišu mi na senku,
Vudu lutku moga imena
Užarenim iglama probadaju po ponoći
I igraju na plafonu oko moje slike.
Niko me ne brani.
Oca nemam, brata nemam,
Ljubav me moja izdala,
Te stojim sama
Pokrivam lice dlanovima...
Nemam plača, puštam...
Kad me ljubav moja izdala
Šta će mi više Ja.
Ja meni ne treba.
Mi je bilo sazvežđe edensko
Gnezdo u kome se tiskaju tek izlegla pilad žuta,
Mi je bila borovnica jedra, slatka,
Skut majčine cvetne bluže,
Čador ušušuren kraj jezera,
Spokoj pod dojkama,
Dlan na svili, san u žeravici,
Odmor slasni, prst na usni...
Mi... nejasni vidici budućeg
I samo danas i sada i danas i sada...
Sutra mi više ne treba.
Ja u u sutra ne idem
Ni za živu glavu.
To je prevara.
Kad nemam Mi u Sada
Ostaću samo Ja u Nikada.

PEVAČICA SOULA

Gle! Ugojena suza
Valja se
Niz vratnu žilu bezdušnika.
Setih se scene u kojoj pevačica soula

Pita oca:
Vidiš tata? I grešnici imaju dušu...
Ali nije isto.
Greh pevanja i strasti putene
Naspram greha ubijanja.
Tihog, podlog ubijanja pesme srca,
Endemske vrste zakletih sanjara
Što se u hodu spotiču o zlatne žile,
A ne umeju da ogrebu ni grama.

Ponekad vidim da me nema

Na svakom sam raskršću ostavila
Komad duše,
A nije mi ni pedeseta.
Kolika mi duša treba
Da potraje za sva buduća raskršća?
Kada pred spavanje
Svučem sa sebe opiljke dana
Primećujem da je nešto drugačije,
Pa trčim pred ogledalo
I brojim tačke i linije u oku,
Prvo levom, pa desnom.
Rezultat je uvek drugačiji,
A boja očiju istu – kako to?
I onda ponekada vidim da me nema.
Dok se ogledam.
Otuda urezi na glatkoj površini ogledala,
Kopala sam noktima tražeći pravi odraz.

BAKROREZ NA DUŠI

Za veka i sveta
Nestrpljivost istrajava,
Bela vremena u crni granit
Uklesuju snove,
Rukama oči krijemo,
Prolaznost ih miče,
Ne bismo li jasno,
Bez laganja
Na licu ogledala pročitati
Jade trajanja.
Bakrorez na duši
Kaplju po kaplju krvvari,
Peščani satovi cure
Bespoštedno.
Ali predaja!
Ma daj!
Jeste nam oružje nedoraslo,

Jeste nam snaga slabašna,
Jesu nam opravdana sva opravdanja,
Ali predaja?
Nikada!
Zrno soli,
Šaka vode,
Parče neba –
Dovoljno za put,
Jer put je kratak,
Samo je strah dug.

JEDNOSTAVNO

Jednostavno ima ljudi o kojima se ne da pisati.
Jednostavno o njima ne možeš ništa reći,
jer sve i da kažeš nećeš biti u pravu.
Samo ih gledaš i ne shvataš ništa,
Ama baš ništa,
Jer shvatio jesi, a ne smeš da kažeš.
I žao ti ih je.
Žao ti što su sebe u sebe zarobili
I pružao ruku, ali je neće.
Ne traže ništa, ali i ne daju.
Brane svoj grad na vodi - od koga, ne znaju.
I tonu, sve plivajući,
Smeju se, sve plačući
I žure, žure nekud, sve u mestu tapkajući.
Žele, žarko žele, a šta - ne znaju.
I hoće sve, ama baš sve, a šta bi to bilo
Nikako da otkriju.
Čini im se da srce slušaju, a buku jedino čuju,
Tišina im smeta,
U tišini samoću čuju, a nje se boje više no sebe
samih.
Sa svakim se ljube, a poljupci prazni,
Žongliraju, stepuju, preleću daljine,
A sa stojišta makli se nisu
Ni za dlaku.
Jednostavno, ima ljudi zbog kojih plačeš,
Dok im kroz smeh govoriš
Nešto što veze nema
Ni sa čim,
Najmanje sa onim što bi im rekao
Kada bi hteli da čuju.
Takvoga samo gledaš,
Pogledom pratiš,
Kao vetar koji mira nikada neće naći.
Sile ga nerazumne gone
I nema stajanja, nema odmora, nema vremena,

Jednostavno nema ničega,
Tako je bezbedno.
Ti bi da im na srce ruku spustiš, da ga umiriš,
Da ne strepi,
Ali dok ruka do srca stigne, katanci su odavno
zaključani.
Jednostavno
Od takvog bežiš.
Ako te unutra pusti, odatle se ne izlazi,
Pa si otrovan, pa si zao, grub,
Pa bežiš.
Bežiš baš zato što znaš da će te sa sobom
U bespuće, stenje, nemir povući.